

## Proloog

Het wezen dat wereldwijd mens genoemd wordt, stelt weinig anders voor dan een psychisch kluwen van complexiteit en innerlijke tegenstrijdigheden.

Hoe gruwelijk men het menselijk gesjoemel met betrekking tot sex, geld en macht ook verzint, het bestaat gewis in onze eigen straat, laat staan in ons eigen dorp.

In onderstaande historiek van beloken liefdes, schraapzucht, perversiteit, dwangmatige neuroses en moord ligt niet één morzel van verzinsels verweven.

Zoals in elk bestaan eist het begrip toeval ook in deze kroniek alle cruciale rollen op: van allerliefste schat tot geroyeerde dupe en te langen leste tot het schotse schavot.

Alle gebetonneerde snelwegen, alle geasfalteerde hoofdbanen, en alle miezerige zandweggetjes van Koning Toeval, kruisen elkaar onveranderlijk ergens in het continuüm van de kosmos.

Geen van elke soort van wegen loopt blijvend synchroon, noch evenwijdig met een ander.

Ook het smalste steegje, het kleinste beluik en het onooglijkste zijpad bepalen mede, waar de vernestelde bedradingen van de eeuwigheid elkaar in het universum kruisen.

Wereldstad Praag, waar onderhavig verhaal zich voor een groot gedeelte afspeelt, lijkt, hoe cosmopolitisch, vreedzaam en toeristisch ook, de ideale locatie voor tragedies omtrent de grilligheid van het bestaan, met de onmiddellijk daaraan verbonden dood en de eeuwige paringsdrift daartussenin.

West-Vlaanderen en omstreken, waar het andere gedeelte zich voltrekt, doen hiervoor uiteraard geen duimbreed onder.



## MAANDAG 17 NOVEMBER OMWENTELING IN PRAAG

Maandag 17 november 2014: een maandagochtend zoals alle andere, ware het niet dat...

De binnenstad van de Tsjechische hoofdstad Praag staat in rep en roer.

Vanuit het centrum krioelt een wemelende wirwar van politiewagens naar de verschillende randen van de stad toe, alsook hulpdiensten, ambulanciers, overrijlde rechercheurs en tal van andere kladjes volk: één onvoorstelbare chaos van waanzinnig krioelende mensen.

In amper één kwartier tijd worden er op dezelfde morgen vier moorden naar het hoofdcommissariaat doorgeseind, dit binnen een straal van hooguit drie kilometer.

Zoiets moet een unicum zijn in de judiciële annalen van de miljoenenstad; althans volgens de officiële statistieken.

De metropool wordt dus niet alleen door officiële instanties en toevallige vliegenvangers onder de voet gelopen, maar evenzeer door slierten routineus dagjesvolk, weetgrage gelegenheidspassanten en reguliere ramptoeristen.

Naderhand blijkt dat er ondermeer een Belgisch strafpleiter doodgeknuppeld is.

De brute pechvogel betreft een beau monde appartement in Malá Strana, een der oudste en interessantste wijken van de hoofdstad, vlakbij de befaamde Karlsbrug. Vandaag zou de raadsman vijfendertig worden; alvast geen prettige start voor een verjaardagsfuif.

In vogelvlucht anderhalve kilometer daarvandaan, wordt het ommeland opgeschrikt door de vondst van een Belgische stagiaire moderne talen.

De jonge vrouw is door wurging van het leven beroofd in een smoezelige hotelkamer van de stadswijk Kremencova. Officieus deelt de arme stakkerd in diezelfde buurt 'n huurflat met een drietal vriendinnen, zulks voor de duur van zeven maanden: met name de periode van hun gemeenschappelijke proeftijd.

In de omgeving van het Wenceslasplein wordt een derde lijk gerapporteerd; in het Radisson Blu Alcron Hotel wordt een Belgische neurologe met Tsjechische roots vermoord aangetroffen: in de badkamer van haar chique suite.

De 52-jarige arts woont sinds lange jaren in België. Driemaandelijks doet zij haar geboortestad Praag aan naar aanleiding van familiale beweegredenen.

Vermoedelijk werd de dame door een dodelijke mix van alcohol en barbituraten omgebracht. Nadien lijkt zij verzopen te zijn in de pleepot; er zijn hygiënischer methodes om iemand het hoekje om te helpen.

Tot slot stuit men in een gore achterbuurt op het verhakkelde lichaam van een onbekende man, bezijden de bemoste richels van een achterafstraatje.

Op het eerste zicht hebben de vier slachtoffers geen uitstaans met elkaar, afgezien van het feit dat zij stuk voor stuk een of andere affiniteit hebben met het kleine paradijsje aan de Europese westkust: België.

Vier dagen voordien – donderdag 13 november – vertrekt een twee man sterke, kameraadschappelijke delegatie naar Praag: vanuit het centrum van Deerlijk naar het intens kloppende hart van Tsjechië.

Beau Borck en Jesse Jolluwiet gaan door voor streekgebonden spitsbroeders, zeg maar voor een in alle omstandigheden onwrikbaar bondgenootschap. Het betreft een span alfamannetjes van de koude grond, een ongewoon duo dat in de vrije omgang een gezonde lichtvoetigheid nastreeft, zover leven en welzijn strekken.

Beau Borck is een keurig gebaarde en besnorde vijftiger én een creatieve duizendpoot. Van opleiding gynaecoloog, oordeelde hij na goed zeven jaar vagina's vingeren, dat zijn roeping elders lag. Heden ten dage verdient de man de kost als authentiek kunstenaar. Sinds kort na de eeuwwisseling tekent, schildert en vingert Beau gegeerde tekeningen en linnendoeken bij elkaar, zowel met houtskool, aquarel, acryl als met olieverf; die laatste materie schaft de artiest zich in gevoelig mindere mate aan, omdat oliehoudende verf nogal duur uitvalt en veel te veel tijd vergt om afdoend uit te drogen.

Borck blijft de pingping dus sneller bij mekaar rijven dan menigeen lief is, en ofschoon de creaties van de kunstenaar hoe dan ook gezien mogen worden, wordt hij in de volksmond wel eens smalend Picasso Junior genoemd.

Daarnaast beschikt hij over het fantastische vermogen om alles wat hij oersaai of pietepeuterig vindt, categorisch uit zijn bestaan te bannen. – 'Geen nodeloze baggage achter mijn kloten!' kliert hij wel eens, wanneer hij zich bij gelegenheid starnakel gezopen heeft.

Zijn maat Jesse, wiens broodwinning ergens gesitueerd is in de doe-het-zelfsector, moet nog vierendertig worden.

Behoudens zijn groezige kleur heeft de bizarre snuiter veel weg van een

groene bidsprinkhaan: hij is carnivoor, beweegt zich op ellenlange sprietige stelten, en hij valt vooral op door zijn iele langwerpige lichaamsbouw. Zijn spichtige armen hebben iets weg van vleugels en voor het overige staat de jongeman bekend om z'n onbetamelijke gulzigheid en vraatzucht. Bestendig tjrpt hij er vrijelijk op los, het liefst op plaatsen, waar men dit redelijkerwijs niet zou verwachten.

Bij hoog en bij laag beweert Jesse dat hij in de technische school te Waregem, zijn strepen als elektricien verdiend heeft, plus een soort laureaatschap in de mechaniek. Zijn achterban die enige notie heeft van zijn licht criminele strapatsen, noemt hem bij voorkeur Jesse James. Dit eervol vergelijk is ontleend aan de gelijknamige crimineel uit Missouri, een soort van unicum, dat er destijds in het Wilde Westen nooit vies van was om zo een dozijn of wat cowboyrakkers omver te blazen, één voor één kapers op de kust, waarmee de flierefluiter niet bijster goed overeen leek te komen.

Jesse James Jolluwiet mag dan tot hiertoe moorden noch overvallen op zijn geweten hebben, robbertjes straatvechten, trammelant schoppen en diverse vrouwen het leven zuur maken zijn zowat zijn favoriete liefhebberijen. Daarnaast geniet hij een voorbeeldfunctie in het schandelijk naaien van maten...En poen versieren in het zwartcircuit krijgt allerwegen zijn voorrang op de 'ouderwetse' manier van factureren.

In een der mooiste steden ter wereld zullen Beau en Jesse naar goede afspraak opgevangen worden door miss Elle Van Geus.

De schattige meid is een ravenzwart pareltje met een geavanceerde C-cup en afkomstig uit dezelfde contreien. Met haar 27 lentes heeft de jongedame studentikoos goed geboerd. Aanvankelijk verzilverde de knappe cursiste een diploma etymologie. Daarna vond Elletje het welletjes: gedurende een vol jaar liet zij cursussen en studiesleur voor wat ze waren. Van die tijdspanne maakte zij gebruik om op haar dooie uppie een wereldreis te maken. Daarna stortte de mooie meid zich op de moderne talen, alweer in regio Gent, en alweer met succes. Zij verkoos indertijd Tsjechisch als facultatieve taal, en uitgerekend vandaag verklaart die keuze haar illustere aanwezigheid in Praag: als gelauwerde stagiaire.

Gedurende haar laatste academiejaar liep het kiene mokkel er de artiest Borck én de voorzienigheid tegen het bekoorlijke lijf. Ondanks hun onderling aanzienlijk leeftijdsverschil was miss Elle daarover mateloos opgetogen: op het zelfgenoegzame af.

Beau Borck Picasso mag dan weinig last hebben van de labiele reputatie die zijn copain geniet, het feit dat zijn voorkeursvriendinnetje door Jesse

James bij momenten laatdunkend Blackie wordt genoemd, zit de blitse kunstenaar bij momenten hoog.

En dat die nare gewoonte – latente jaloezie zou daaraan wel eens ten grondslag kunnen liggen – verder maar weinig zou te maken hebben met haar prachtige inktzwarte haren, zit Borck bijtijds nog veel hoger.

In de miljoenenstad van Franz Kafka deelt mejuffer Van Geus ‘n pal in het centrum gelegen flat met drie Vlaams gebekte studievriendinnen; deze compagnie studentikoze grieten hokt er samen in functie van het internationale tolkgebeuren in de Tsjechische voertaal.

Elle is ‘n levenslustig nectarvogeltje dat de kouwe kak krijgt van de saaiheid, die sleur en slenter in zich meedragen. Zij is zowel in Praag als daarbuiten een ravissant kolibrietje, dat pas echt kotsmisselijk wordt van chocolademelk en pertinente leugens.

Tussen haar eigen intimistische slaapkooi en de eerder kale muren van de flat, flaneren daar aldus nog drie andere juveniele vrouwen. Marie is daar een van: een hip en modieus ogend fladdervlindertje uit de regio Antwerpen, dat er iet of wat bimbo-allures op nahoudt. De ranke chick met het typische streekaccent in de bek, kijkt aldoor mysterieus uit smalle smaragden oogkieren. Voorts gaat zij geen klein beetje prat op haar lange, kastanjebruine haren als van shantoeng, zo zijg glanzend en egaal.

Viv is een raadselachtig en aldoor wegdromend wicht, met een fluwelen karaktersnit en donkerblonde vlechten. Ze is geboortig uit het West-Vlaamse achtergat Zwankendamme, en op feestdagen rookt zij met overgave Havannasigaren, zomaar voor de gein.

Inge is het derde mokkel binnen de variante clan van vrijgevochten stagiaires.

Net als de twee andere jongedames telt zij om en bij de 23 lentes, doch zij is de enige die zich gedraagt als een vreemde eend in de bijt.

Ofschoon steeds vriendelijk en behulpzaam, is Inge ‘n soort in zichzelf gekeerd nonnenkind en bijwijlen zelfs een stuurloze maagd. Bovendien wordt zij op delicate plaatsen geplaagd door schurftige schimmels van niet nader te detecteren oorsprong. Bijna doorlopend wordt de stakkerige meid tevens verteerd door aanvallen van heimwee, epileptisch van aard. Mede daardoor zal de frêle kloosterbloem door het niets ontziende inwijkelingskorps, een tikje smalend Engerd genoemd worden.

Haar afkomst situeert zich in de faubourgs van Gent. Een niet onbelangrijk detail zou kunnen zijn, dat haar pappie het onvervalste imago van Belgische flik onder zijn schotelantenne meevoert.

Het toeristische stadscentrum van Praag wordt van de oud-historische stede letterlijk in tweeën gekleefd door de traag stromende Moldau.

Op sommige plaatsen haalt de aardedonkere stroom indrukwekkende breedtes.

De ongewoon geverniste combinatie van een rasechte rallyrijder met een veel oudere, maar meer ervaren copiloot, zou van bij aanvang niets dan goeds voorspellen. Beide protagonisten weten immers als geen ander dat de subtiële kunst van reizen erin bestaat, zich waar ook in dit tranendal mieters thuis te voelen.

Precies die essentiële eigenschap zal ook in Praag permanent overwegen: niet enkel dankzij een volstrekt onverwachts saamenhorigheidsgevoel met drie wildvreemde jonge miepen, maar inzonderheid dankzij de volmaakt altruïstische inbreng van het zonnekind Elletje. Dit brokje briljant zal er onophoudelijk voor zorgen dat de cowboys van de snelwegen er de smaak van uithuizig zijn op zijn zoetst zullen smaken.

Van bij aanvang gelooft Beau Borck dat het lieverdje aldoor zichzelf zal overtreffen, waarvoor hij haar levenslang erkentelijk zal zijn. Het motief daartoe kan zich enkel vertalen in een onbaatzuchtige liefde.